

Приказка за буквосъчетанието ЙО

Живяла някога буква Й. Тя си имала по-голям брат – гласният И. Двете букви много си приличали – изглеждали като същински близнаци. Различавали се само по това, че Й никога не сваляла от главата си своята кокетна извита шапчица и се изразявала кратко и ясно, докато И бил гологлав и имал навика да държи дълги речи. Й обичала да слуша речите на брат си и винаги **била съгласна** с всичко, което той казвал. Затова я наричали **съгласната Й**.

И и Й били неразделни. Тъй като И бил гласен звук, той честичко играел със своите приятели – гласните А, О, У, Е, Ъ. Като грижовен брат водел навсякъде със себе си сестричката си Й и тя също си играела с гласните. По време на играта гласните заставали пред Й и така се получавали разни възклицания: ОЙ, АЙ, ИЙ, ЕЙ, ЪЙ.

Когато всички букви си устройвали буквено парти, гласните отново заставали пред Й и се подреждали в думи като: МАЙКА, ПЕЙКА, МОЙ, ТЪЙ, ДИЙ. Буквените забавления били чудесни, но имало нещо, което всеки път помрачавало радостта на Й. Там била работата, че щом буква Й се опитвала да застане пред някой гласен, той я хващал за раменете и я поставял след себе си.

Една вечер, по време на едно буквено парти, станало мъчно на буквичката Й, че се отнасят така пренебрежително към нея. Разсърдила се, седнала в ъгъла на един стол и заплакала.

Видяла я О и отишла при нея.

- За какво плачеш, миличка? Защо не се забавляваш както всички останали?

- Защото вие, гласните, винаги заставате пред мен в срички и думи. Какво като съм съгласен звук – нима не заслужавам понякога да се наредя преди някоя гласна?

- Заслужаваш, как да не заслужаваш, но такава е правилото, когато си самичка – винаги да стоиш след гласен – отвърнала О. – Не тъгувай! Аз мога да ти помогна, защото преди малко Фейта на буквите ми постави задачата ние с теб да направим съчетание. Искаш ли да бъдем приятелки? Обещавам ти, че често ще заставаш преди мен и даже с теб ще започват някои думи.

Й като чула това, толкова много се зарадвала, че заподскачала почти до тавана. Хванала за ръчичка своята приятелка О и те започнали да застават в разни думи - в началото им или след гласен. Така се появили думите ЙОД, ЗАЙО БАЙО, ЙОНИКА, МАЙОР и много други.

Тъй като двете букви често пъти ги виждали уловени за ръце и подредени ето така – първо Й, а после – О, всички започнали да ги наричат с общо име - *Буквосъчетанието ЙО*. И така, оттогава та чак до днес останало правилото, че Буквосъчетанието ЙО се пише винаги в началото на дума или след гласен.